

soonsaanduiding te nemen op deze wijze: Indien we waarlijk de broeders liefhebben, dan hebben we daarin een getuigenis, dat we uit God zijn geboren. Die de Waarheid is. Maar wij hebben altijd te bedenken, dat we deze kennis uit de liefde, waarvan de Apostel spreekt, niet hebben, alsof we daaruit de zekerheid onzer zaligheid hebben te ontleenen. Want we weten uit niets anders dat we kinderen Gods zijn, dan daardoor dat Hij door Zijn Geest onze harten verzekert van Zijne genadige aanneming tot kinderen en wij zijn zeker onderpand, in Christus aangeboden, door het geloof aanvaarden. De liefde is derhalve iets bijkomstigs of een ondergeschikt hulpmiddel tot ondersteuning van het geloof, maar niet het fundament zelf, waarop het rust."

Een paar zinnen, waar het hier op aan komt, hebben we vet laten drukken. Want daarin wordt met name de verhouding van „geloof” en „goede werken”; of anders: van „geloof” en „vruchten des Geestes”; of nog weer anders: van „geloof” en „kenmerken der genade” glashelder geteekend.

Gaan we die uitspraken na, dan vinden we allereerst dit:

Het geloof heeft zijn fundament **alleen** in de barmhartigheid Gods.

Het geloof rust in de genade van Christus **alleen** (in sola Christi gratia).

Uit **niets anders** weten we, dat we kinderen Gods zijn, dan daardoor dat Hij door Zijn Geest onze harten verzekert van Zijne genadige aanneming tot kinderen en wij zijn zeker onderpand, in Christus aangeboden, door het geloof aanvaarden.

Calvin is dus zoo exclusief mogelijk. Hij duidt naast, op gelijke hoogte, of op gelijke diepte als het geloof niets. Het geloof is zeker in zich zelf. „Zoodra ook de minste druppel des geloofs in onze harten is ingedruppeld, beginnen wij reeds het vriendelijke en liefdelijke en ons goedgunstige gelaat Gods te aanschouwen” (Inst. III-2-19). Het geloof is immers naar Calvijn eigen definitie „een vaste en zekere kennis van Gods welwillendheid jegens ons, welke gegrond is op de waarheid van zijn genadige belofte in Christus, door den Heiligen Geest aan ons verstand geopenbaard en in ons hart verzegeld” (Inst. III-2-7).

Als dat geloof er eenmaal is, dan daarna, wordt het door alle genadegaven Gods als door „hulpmiddelen” (adminiculis) bevestigd.

Nadat (postquam) het geloof in Christus gegrondvest is, kunnen (!!) sommige dingen er bij komen, die het reeds aanwezige geloof helpen (!!) (juvent).

Zelfs de liefde, die allesomvattende levensleis voor Gods kinderen, de liefde tot den naaste, is bij het geloof, ter versterking van het geloof, „iets bijkomstigs, een ondergeschikt hulpmiddel tot ondersteuning van het geloof” (accessio vel adminiculum ad fidei futuram).

We vinden hier dus geheel dezelfde gedachte, die Calvin in zijn Institutie aldus vertolkt: „dat de heiligen, wanneer het gaat over het grondvesten en vaststellen van hun zaligheid, **zonder te letten op de werken, alleen** op Gods goedheid de oogen richten. En zij wenden niet alleen zich tot haar vóór alles als tot het begin van hun gelukzaligheid, maar zij rusten in haar ook als in de vervulling. Wanneer

de conscientie zoo **gegrondvest, opgericht en bevestigd** is, wordt ze óók bevestigd door het beschouwen van de werken; namelijk in zooverre als zij getuigenissen zijn, dat God in ons woont en regeert”. Ten overvloede, om het reeds onmogelijke misverstand zoo grondig als kan weg te werken, schrijft Calvin nog, dat „dat vertrouwen op de werken geen plaats heeft, tenzij ge eerst het gansche vertrouwen van uw hart op de barmhartigheid Gods gesteld hebt.

Wij zijn Prof. Kuiper zeer dankbaar, dat hij deze uitspraken van Calvin, waarin hij de volstrekt religieuze natuur van het geloof zoo heerlijk handhaaft, naar voren bracht. Als allen het met deze woorden van Calvin van harte eens zijn, dan zullen geschillen over het geloof zeer zeker wegsnelen.

C. V.

VAKWETENSCHAP EN PRAKTIJK

Bijbelsche-Zeevaart.

VI.

Ondergorden of omgorden? (I.)

In het derde deel „Van Jeruzalem naar Rome” schrijft Dr B. Wielenga, dat „wanneer men de publicaties van de vakkundigen op scheepvaart-gebied en ook van de kenners op het terrein der exegese met elkaar vergelijkt, men schier nergens overeenstemming in bijzonderheden ziet. Telkens stuiten wij bij Lucas op uitdrukkingen, die voor ons schemerig zijn.”

„Eén voorbeeld: Wat het ondergorden van schip (27: 17) beteekent, weet niemand. Er zijn minstens drie deskundige (!) verklaringen. Het is of de Schrift souverein licht om onze archaologische wijsheid en de wijzen verwijst naar hetgeen zij zelve als Gods bevel van de openbaring vermeldt”....¹⁾

Naar het ons wil voorkomen maakt Dr Wielenga zich van de kwestie „ondergorden” — een kwestie die weliswaar voor de exegese van dit hoofdstuk juist om haar onzekerheid tot de moeilijkste gerekend moet worden — wel wat al te gemakkelijk af. Het is juist, dat naar het woord van Prof. Bavinck „de Bijbel geen handboek is voor geschiedenis”²⁾, en derhalve ook niet een leerboek voor praktische zeevaartkunde. Maar het is evenzeer waar, dat de exacte mededeelingen in de Schrift — dus ook de nautische gegevens van Hand. 27 — grondig mogen worden bezien. Waarom zou God ze anders hebben laten opteekenen? Vanuit dien gezichtshoek willen we trachten de

1) Blz. 404.

2) Citaat uit Horizon, 1e jaargang, no. 11/12, blz. 243.

vermelding in vers 17 — schip ondergorden — nader te belichten.

Het is thans nog een veel voorkomend en met ologisch verklaarbaar verschijnsel, dat ze lieden, na kaap Matala op Zuid-Kreta gepasseerd te zijn, gaande om de west, tegen den avond vooral in het najaar, stormweer kunnen verwachten. Zoo is ook het schip waarop Paulus zich bevond in den avond van den dag nadat het van Kalo Limnion vertrokken was, voorbij Kaap Matala door een storm overvallen. Ze komen onder het eilandje Clauda. Het gelukte hen — hoewel „met moeite” (mólis) — de boot te hijschen. Tevens nemen ze de gelegenheid waar, het schip te ondergorden. Ze gebruiken „alle behulpzelen”. Volgens den Grieksch tekst (Nestle) staat hier „boetheiai” — reddingsmiddelen. Barde leest³⁾: „het algemeen werktuigen en lieden die werken”. Even heb ik bij „reddingsmiddelen” gedacht aan al het touwwerk dat benodigd was voor de goeding van het schip. Echter daarvoor zullen ze wel voldoende trossen hebben gehad. Maar kan het ook niet zoo gelezen worden: „bereiden om op alles voor en ondergorden het schip”.

Ze waren n.l. van Schoone Havens vertrokken, toch slechts om naar Phenix te gaan.⁴⁾ Een dag varen. Het schip was dus bij vertrek niet wat men noemt zeeklaar. Alles wijst hierop. Ze zouden immers gaan overwinteren.⁵⁾ De boot die bij het vertrek gebruikt was dreef nog achter het schip aan. Bij Phenix moest het weer dienst doen. En op een storm waren ze in het geheel niet verdacht. Het was immers zuidelijke wind.⁶⁾ De noordoost storm overvalt hen dan ook. En nu ze kans hebben gezien eenige beschutting onder Clauda te vinden, gebruiken ze hun tijd. Zij hijschen de boot. Ze nemen „alle voorzorgsmaatregelen die noodig zijn” (boetheiai) en ondergorden het schip. Ondergorden is dan één van de maatregelen.

Tot hier behoort het 17de vers bij het voorgaande. Want beide manoeuvres: de boot hijschen en het schip ondergorden konden — met andere voorbereidingen — worden uitgevoerd omdat ze in lij van genoemd eilandje lagen. Wat daarna in het 17de vers volgt, had plaats nadat ze weer zee in waren gedreven.

Wat wil nu zeggen: een schip ondergorden? Hoe werd die handeling uitgevoerd en hoe hebben we daarin vers 17 te verstaan?

Prof. Bavinck heeft eens gezegd, dat „iedere vertaling eigenlijk ook weer een verklaring van de Schrift is.”⁷⁾

Door verschillende vertalingen van den Bijbel of gedeelten daarvan naast elkaar te leggen kan men voor de exegese vaak tot verrassende resultaten komen. Vooral is daarbij van belang, indien men kan nagaan, wat de overzetter ertoe gebrachte hebben een bepaalde vertaling voor te staan. Ver-

3) Barde, Commentaar op de Hand. der Apost., blz. 343.

4) Hand. 21: 12.

5) Hand. 27: 12.

6) Hand. 27: 13.

7) Prof. Dr H. Bavinck, Magnalia Dei, blz. 119.

POPULAIR-WETEN: SCHAPPELUKE SCHEISEN

Hoe houdt gij uw huisdokter in goede stemming?

Wanneer we deze vraag stellen, zullen misschien diverse mensen gaan glimlachen en de een zal zeggen: daar weet ik wel een antwoord op: je moet hem niet te dikwijls uit zijn bed halen; een ander zal antwoorden: je moet vooral zorgen, dat hij het niet merkt, als je tegelijkertijd nog eens een ander, b.v. een „kruidendokter” gewaarschuwd hebt; en een derde zal voor den Schlager zorgen, door op te merken dat de allerbeste methode is, als je de rekening om tijd betaalt en er vooral niet over begint te marchandeeren.

Hoewel ik niet wil ontkennen, dat de vervulling van dergelijke desiderata aan diverse huisartsen niet onwelkom zou zijn, zoo geloof ik toch niet, dat we op deze wijze doorgaande tot een goede beantwoording van die vraag zouden komen.

Want we moeten die „stemming”, waarover in die vraag gesproken wordt, maar niet opvatten als eens wat meer of minder goed gemutst zijn; neen we moeten die stemming liever zoo nemen, dat deze a.h.w. de thermometer zij op de verhouding van den dokter tot den patiënt en van den patiënt tot den dokter. Want een ontstemming van den dokter, doordat er in die wederzijdsche verhouding iets niet in orde is, is van zeer groot belang.

Tusschen den dokter en den patiënt is iets meer dan b.v. tusschen den veearts en het zieke dier; de medische behandeling moge overigens nog zooveel overeenkomst vertoonen. Als een mensch ergens een abces heeft, zal dit gewoonlijk geopend moeten worden en als een hond een abces heeft, zal het wel net zoo zijn. Maar bij een hond kunnen we dan verder volstaan met hem een aaitje over zijn kop te geven, terwijl er dan bij den mensch toch nog wel iets meer komt kijken. Die mensch moet gewaarschuwd worden voor wat hij laten moet, hem moet misschien wat moed ingesproken worden, enz. En dat komt, omdat een

mensch zijn lijden heel anders draagt en waardeert dan een dier. Een dier lijdt haast alleen maar pijn, een mensch maakt zich bovendien bezorgd over dit, en hij weet geen weg meer met dat.

De verhouding tusschen zieke en dokter moet dus aan heel andere, aan veel hogere eischen voldoen, dan die tusschen den veearts en het zieke dier. Het dier wordt behandeld, dat heeft verder geen stem in het kapittel; maar de zieke mensch zoekt zichzelf een arts, een helper, die met hem meeleeft, die hem verstaat, die hem, als het noodig is, zal weten op te beuren, die vooral ook een zeker, prettig overwicht op hem heeft.

Zulk een verhouding is teer en iets wat teer is, kan zeer gauw stuk zijn. En is er eenmaal iets stuk, dan is het dikwijls net als met een barst in glas, dan is het niet meer onzichtbaar te repareren. Dan moge er uiterlijk misschien nog wel vriendelijk-doen zijn van beide kanten, het is toch alsof er een kwar in zit; men gaat lange elkaar heen en de goede stemming, goed tot in den grond, zoowel van patiënt als van arts, zal niet tot stand kunnen komen. In den grond van de zaak is er disharmonie, ontstemming.

De vraag: hoe houdt gij uw huisarts in goede stemming, kunnen we dus beter herleiden tot deze vraag: welke eischen mogen gesteld worden aan een goede verstandhouding tusschen patiënt en dokter. En in overeenstemming met de formulering van de vraag, die in den titel werd gesteld, zullen we deze verhouding hoofdzakelijk bezien van den kant van den patiënt af. Wat kan die ertoe bijdragen, dat de goede verhouding gevormd wordt en in stand blijft?

Welke eischen mogen we stellen aan zulk een goede verhouding?

En dan noemen we als hoofdzakelijk en haast enigste punt, dat deze moet bestaan in een wederzijdsch elkaar geheel en al vertrouwen. De zieke moet volledig vertrouwen koesteren in zijn huisarts; ik zou haast zeggen: hij moet in hem „gelooven”. Dan alleen kunnen de spanningen voldoende opgevangen worden, die de zieke noodwendig met zich meebrengt. Iemand heeft eens gezegd, dat elke zieke in zekeren zin ook een

zenuwpatiënt wordt. Ziekte herinnert ons plotseling aan den dood; ziekte bedreigt ons leven. En nu kan de mensch nog zoo onverschillig zijn, wanneer de dood zich aan hem gaat presentereeren, al is het ook nog op een afstand, dan komt hij in spanning. Dan komt iedere vezel van zijn zenuwleven in actie en oplettend worden zijn gangen gevolgd: zal hij aan mij voorbijgaan of komt hij steeds naderbij? En zoolang de goede afloop van de ziekte nog niet verzekerd is, zoolang blijft die mensch in angstige spanning leven. Want ieder mensch haakt en hunkert nog naar het leven.

Maar zoo iemand, die in spanning leeft is gauw uit zijn evenwicht geslagen. Wie rustig, op zijn twee beenen staat te kijken naar kinderen, die wat in het zand spelen, een tafereeltje dat hij elken dag ziet en dat hem vrij weinig interesseert, staat vrij vast. Maar wie aan den gezichtseinder zijn brandend geheim, met al wat in hem is, ontwringen wil en op het puntje van zijn teenen gaat staan om het eerste bericht toch maar zoo spoedig mogelijk te weten, staat niet meer vast. Zoo is het ook in ziekte. Het zenuwleven van den zieke is gestoord; het is min of meer marw geworden door pijn; het is in spanning over den afloop; zoo iemand is gauwer geprikkeld, is gauwer kwaad, is gauwer verdrietig, hij huult gauwer dan iemand die gezond is. Kleine oneffenheides in het dagelijksche ziekenkamerleven zijn dikwijls voldoende om de tot nog toe goede stemming te verstoren.

Nu kan een goede verhouding, die een volhoeden ondergrond heeft, wel een zetje velen. Tegen een rots kunnen, ook hooge, golven gerust slaan. De rots blijft. Zoo ook bij den patiënt. Als de verhouding van patiënt tot arts wel gefundeerd is in een groote mate van vertrouwen van de zijde van den patiënt, dan mag de ziekte misschien eens wat lang, wat erg lang duren, dan mag het ziekteverloop misschien eens heel erg tegenvallen, maar de zieke zal niet het gevoel krijgen: mijn arts behandelt me ook eigenlijk niet goed, ik zou er wel eens een ander bij willen hebben; dan mag de dokter op sommige dagen misschien wel eens wat haastig doen of door overstelpte drukte misschien eens wat over zijn theewater

schillende over-

De overzetting 10. in overee- Schrift; 20. in waarin het gel- weergave van mogelijk aan d

Dit overgebr- brengt tot het

10. Zooals „ de Zwaan vertaa- slaagden w- meester te wor- hulpmiddel gel- onder het vaar-

De Leidsche zetting nader- van het schip- met kabels on- toen reeds zoo- stranding tot s- reeds lang dat- boord van zu- koppen telde, - voor practisch- lijk te zeggen.

In „Tekst er- dat men niet l- dat om de b- werd gelegd, de Zw.) waar- heschen.

Deze voorst- voerbaar, kan- noodig nog pl-

Vergelijkt m- talingen van l- gelsche herko- schen Bijbel, dan komt me-

Alle genoem- 16 en 17 ond-

Vers 16: Ko- tig worden.

Vers 17: He-

Vers 16: Fr-

Vers 17: F-

ford-bible: sh-

ploion.

Blijkens des- medegedeeld-

dat ze in v-

17de vers ze-

Als vanzelf-

ting van dit-

Een schip-

ka al verstev-

zijn en miss-

geven, de zi-

niet prettig v-

verhouding z-

gen, als ze-

guitige gliml-

teren weer-

Ik noemde-

voor die goe-

trouwen.

Ik vraag-

elkaar vertro-

[Dan mag-

van zijn art-

geven zal, d-

hij van zijn-

degelijke st-

van zijn va-

maar lukra-

wikkelde int-

toepassen; i-

lijk zijn. W-

worden vaa-

ceerd. Neen